hiçlik geçidi

el yazmaları

(-101 gece şiiri -)

şener aksu

hiçlik geçidi el yazmaları
şener aksu

1. basım
Kasım 2019

isbn
978-605-4651-74-0

yayın yönetmeni
ş.a

kapak resmi
ş.a

dizgi
öznur erdağı

baskı
teknoart digital ofset reklamcılık matbaacılık
ith. ihr. san. ve tic. ltd. şti.

iletişim
0312 221 06 38
info@armoniaajans.com

aydilisanat yayınları 68

annem ve babama...

hiçlik geçidinde söz yok

yalnız başkasına bakan göz yüreğe kapanır; eksilir o zaman, hiçlik kendindedir, kendindendir.
yalnız ışığı arayan göz anlama kapanır; düş görür o zaman, yanılgı kendidir, kendindendir.
ben de sevdim düşleri, gözleri sevdim, görmeyi sevdim.
ama düşler gelip geçti, görmek benden eksildi
yanılıp durdum, içten kavruldum.
gelip geçenin peşinden savruldum.

yalnız sözcüklerle oynayan şair gerçeğe kapanır; çağrışımın insafına kalır o zaman; çağıran kendidir, çağrılan kendindendir.
yalnız kendini anlatan şair insana kapanır; dili kurur o zaman, çöl kendidir, çöl kendindendir.
ben de oynadım sözcüklerle, çağırdım, çağrıldım, serap gördüm iklimlerde... ben de anlattım kendimi...
yanılıp durdum, oyundan soğudum.
kendi karanlığıma anlamlar uydurdum.

şimdi hiçlik geçidinden geçeceğim; hiçlikte söz yok... göz yok, ölçü yok.
şimdi kendimi seçeceğim; kendimde kendim yok... seçim yok, seçen yok.
şimdi kendimden vazgeçeceğim...

ş.a

hiçlik geçidi

karşımda hiçlik geçidi geride kalan bir şey yok
dönüp bakmak bile gelmiyor içimden
aklımda ne çok soru vardı oysa unuttum şimdi hepsini
sadece biri kaldı zihnimde sadece biri
sorular hiçliğe damlıyor
sorular benim mi

deli saçması bunlar biliyorum ama işte buradayım
donup kalmışım karşımda hiçlik geçidi
cinler aklımı çalmış diyor üfürükçü anneme
aklım olmadan nasıl düşünebildim ki
düşünceler hiçliğe damlıyor
düşünceler benim mi

geride kalanlara anlatsam mı gerçeği bilemiyorum
çözülünce düğümler anlar nasıl olsa herkes kendini
içimde pişmanlık yok yaşadım her şeyi
sadece bir şey eksik göğüs kafesimde
yüreğim hiçliğe damlıyor
yüreğim benim mi

karşımda hiçlik geçidi ve geri kalanlar gölge
ışığın kölesi gölge gözün yangısı gölge
sözün çıngısı gölge
siliyor aklım her şeyi bir bir siliyor kendini
kim çözmüş ki ömrün şifresini
ömrüm hiçliğe damlıyor
ömrüm benim mi

solyana

göğe çekiliyor içim zaman yorgun
çöküyorum ağırlığı altında ömrün
dilimde bir sözcük kanatlandı kanatlanacak
bilmeceleri sevmez yaşlılar biliyorum
bu yüzden apaçık söylüyorum
solyana
sol yana batıyor güneşim

güzel türkülerin vardı senin
bulutların dolaşırdı gökyüzünde çakırkeyif
ateşin sönük şimdi ocak yerlerinde
kül olup uçmuş heveslerin
solyana
sol yana akıyor nehirlerim

yalnız delilere ayan olurmuş sabah
ben seni deliliğim bildim
göğe çekiliyor işte rengim sesim yorgun
her şeyden hafiftir ölüm biliyorum
solyana
sol yana uçuyor gözlerim

anladım ki iklimler yetmiyor sana
ömrüm de yetmeyecek görüyorum
dilimde bir sözcük kanadı kanayacak
öğütleri sevmez çocuklar biliyorum
bu yüzden kulağına fısıldıyorum
solyana
sol yana atıyor yüreğim

ayrık vadide bir avare

ayları karıştırdım nisan mıydı yoksa
sıcaktı yüzü ama yüreğim kadar sıcak
papatyalara boğulmuştu patika
yürüdüm yalınayak
yürüdüm kendi izlerime basarak

şimdi delilikten söz etmeyelim akıl yeter size
zaten çok konuşuyorsunuz kalabalık şehirlerde
susalım biraz çünkü ömür uzatır sessizlik
çantama bir gün sakladım
felekten çalıntı üstelik

adını karıştırdım insan mıydı yoksa
soğuktu yüzü ama kayalar kadar soğuk
dumandan boğulmuştu dışarda hava
yürüdüm burnumu tutarak
yürüdüm sokak sokak

şimdi kendimden söz etmeyeyim delilik yeter herkese
övünmek yıldızların işi gel uzanalım gölgemize
susalım biraz çünkü suskundur bilgelik
çantama ölümü sakladım
zamanı belirsiz üstelik

yazar kulübesi

kar yağıyor olmalı dışarda gece aydınlık
yarım kalan zamanları örtüyorum üstüme
pencerem açık
ağır bir yükü var sessizliğin böyle zamanlarda
ağır bir hükmü
yarım kalan sözleri yazıyorum defterime
yüreğim rüzgarda salınıyor kalemim kırık

insanlar kendi işlerinde hayvanlar kendi derdinde
mevsimler gelip gidiyor günler gelip gidiyor ama ben
kulübemde bulutları diziyorum gökyüzüne neden
neden herkesin sevincinde renk hüznünde
ağıt sözlerim
ve neden sürgündeyim böyle kendime

büyülenmişsin dedi kuşlar dillerini ilk öğrendiğimde
boşuna aradım muskaları kapı eşiklerinde
taş diplerinde
kar yağıyor olmalı dışarda gece aydınlık
yarım kalan düşleri örüyorum gözlerim açık
ağır bir yükü var yalnızlığın böyle zamanlarda
ağır bir hükmü

yol yapmış yürüyor insanlar patikalar
hayvanlar için
hayatlar gelip geçiyor ömürler gelip geçiyor ama ben
kulübemde anlamları bağlıyorum birbirine neden
neden sulara katılmıyor ömrüm uykuya
kanmıyor gözüm
ve neden eksiğim böyle kendi kendime

ışık hızına isyan

bu duvarlardan geçerim kapalı kapılardan da
kendimden bile vazgeçerim gel otur yanıma
yasalar koyulmuş yasalar koyanın olsun
biz çıkalım kalelerden de efendiler otursun
uçmayı öğrenirim bir mühür koy dudağıma
yerçekimini de geçerim yürek uçurumunu da

insanı insan çoğaltır gel yamacıma
azalırsak azalacak yaşlandı bu dünya
ışığa sınır koymuşlar sınır koyanın olsun
biz düşlere sığınalım onlar evde otursun
yanmayı öğrenirim bir dokun dudağıma
ışığı da geçerim kuantum dolaşığında

öğreneceğim kaçarı yok baş koydum bu yola
zamanı da eğeceğim bir gün mutlaka
fermanlar yazılmış ferman yazanın olsun
biz haykıralım gökleri onlar yerde duysun
isyanı da öğrenirim bir söz düşsün dudağıma
yasakları da çiğnerim sarayları da

yalınayak yolcu

kuyunun içine baktım kuyu dar
çamurlar içinde zıplayan iki kurbağa var
küf kokuyor kül kokuyor ve bataklık
diyeceğim sevmediğim ne varsa hepsi kuyuda
kurbağalar gökyüzü diye yüzüme bakar
içimde kurbağa korkusu

dönüp göğe baktım gök mavi ama çılgın mavi
oynaşıp duruyor uzakta kırlangıçlar
rüzgarı dolanıyorlar bulutu dolanıyorlar ve içimi
diyeceğim sevdiğim ne varsa gökyüzünde var
ama gökyüzü iki gözüm kadar
yüreğimde yanılma korkusu

dilimin altında bir çocuk durmadan soru sorar
dilimin altındaki çocuk yetinmez cevaplarla
yol arar yolcu arar ve kitap
diyeceğim bildiğim ne varsa sorduğum kadar
çocuklar ölür ve kitaplar yanar
nefesimde tükenme korkusu

su tapınağı

derelerin çağlağına bırakmışsın şarkını
ömrüm geçmiş patikalarda da duymamışım nasıl
nasıl çağıl çağıl süzülmüş ellerinden bulutlar
ve yaprak yaprak açılmış gözlerin de
görmemişim
nasıl

tapınağının kapısı mı mühürlü
perdesi mi çekik
görmek gözden derindir derler
gönülsüz kalmışım ben böyle
nasıl

o dereler benden önce de çağlamıştı
benden sonra da çağlar bilirim ömrü uzun olsun
dudağıma koydum serinliğini bir dem
ve her gün sana geliyorum bilmeden
nasıl

bir anlamı olmazsa sır diyeceğim sır
bu yaşta her şey yüreğe ağır sorgulama çok
cemre düşmüş toprağına diyorlar ılık ılık
ve çiçek açmış dudakların da
koklamamışım
nasıl

agah ol

ah cüzi akıl ah bir tutam neden
hücre yaptılar elbiselerden haberin yok
yeter can suyun kurudu ezberlediklerinden
agah ol dedem nenem agah ol
agah ol ecel defterine düşmeden

kimin sözüdür dilinde dolaşıp duran farkında değilsin
yadın yok yabanın yok haberin yok kendinden
gözün kamaşmış yaldızlardan kulağın sağır
agah ol dedem ninem agah ol
agah ol dilin küle gömülmeden

deniz dalgalanmasa da sallanır kayığı sarhoşun
başın döner durur dünya dönmeden
harami teknesinde yoğrulmuş ellerin çamur
agah ol dedem ninem agah ol
agah ol kanın toprağa düşmeden

ah cüzi akıl ah bir tutam beden
doğmadan oydular gözlerini bir şey gördüğün yok
kundakta bildiğin fazla değil kefenden
agah ol dedem nenem agah ol
agah ol karanlık tenini emmeden

armann

son kartalı gömdüğümüzde kıtalar ayrıldı birbirinden
ne çok ağladı yeryüzü ne çok göz yaşı fışkırdı göklere
ben böyle bir acı duymamıştım öldüğümde bile
böyle bir koku sarmamıştı mezar yerlerini
ışığı gören kayalaştı kayayı gören ağlaştı
böylesi görülmemiştir elflerin tarihinde bile
on üç kere titredi buzullar göğe asıldı haykırışları
son kartalı da gömdük troller gelmeden

eskilerden kim kaldı yünlere saralım sesini
belki yasaları da saklanır theogir'ın garip adında
o söyledikçe dinleyelim çünkü sessizlik bulaşıcı
rüzgardan sert kıştan ağır sudan akıcı
iyi ki cömerttir toprak iyi ki cömerttir deniz
patates toplar ellerimiz balık toplar ve masal
son kartalı gömdüğümüzden beri
kıyılarda ölmek yasal

bir ad koyacaksan armann de bana armann
armağan değil de haberci başka dünyalardan
son kartalı gömdüğünüzde nasıl uçmuştu
büyücü göklere
ben de öyle uçtum doğmadan önce
ve gördüm karanlığı
korktum korkudan kördüğüm oldu dilim
ben konuşmaya başladığımda sustu anneler
şimdi kuzgunların adını silsen ne olur pencereden
silmesen ne
bir avuç güneş kalmış eteklerinde

size haber getireceğim getirmezsem dilim kanar
öyle söyledi ruhlar öyle belledim ben de
kararacak ayın parlayan yüzü buzun beyazı
mühürlü olacak yeni doğanlar yüreklerinden mühürlü
sevinecek ruhlar volkanlar püskürttükçe
                    püskürtecek külü
kükürt kokacak hava kükürt kokacak toprak ve su
son kartalı gömdüğümüzde gündüzleri de gömdük
volkanlar bölecek her gece uykumuzu

parya

her çiçeğin bir rengi var ama ben renksizim
renk sevmediğimden değil
rengim çalındığından da değil
sadece isteksizim
isteğimi bir peri aldı çocuklardan önce
tenimi güneşe astı
adını söyleyince

herkesin bir evi var ama ben evsizim
ev yapamadığımdan değil
evlerden kovulduğumdan da değil
bir yere sığamıyor işte yüreğim
yüreğimi bir peri çaldı kuşlardan önce
aklımı bulutlara kattı
yüzünü görünce

bu dünyaya parya geldim parya giderim
yol yordam bilmediğimden değil
kentlere giremediğimden de değil
ben yalnızlığı severim
yalnızlığımı bir peri çaldı insanlardan önce
sesimi rüzgara astı
vakti gelince

pasarellaya methiye

içelim diyor kaptan kaptanlar neden içer ki
deniz dalga dalga seyir ömürden uzun
ama çekilmiyor işte bu kafayla
gök mavi deniz mavi
bulutlar kaybetmiş alfabelerini
biz de içelim kaptan biz de
martılar çalmadan sözlerimizi

pasarellayı al diyor kaptan pasarella da ne ki
dilimde dalga dalga uçuşuyor ismi
oysa söylenmez güzellikler böyle ulu orta
rüzgar keşişleme dümen boş
çözüyor tayfalar ana yelkeni
biz de çözelim kaptan biz de
her yudumda yürek düğümlerini

bir adı olsaydı deniz kızlarının pasarella olurdu
öyle diyor kaptan kaptan her şeyi bilir mi
ama susulmuyor işte bu kafayla
söz akışkan su kaygan
ufka çekiyor güneş gözlerimizi
biz de çekelim kaptan biz de
dalgalar silsin izlerimizi

tilmiz ve gök

gök bana baktığında daha doğmamıştım
doğmak zorundaydım ve doğmak iyi
avucuma yıldızların haritası çizilmişti
muskalar asılmıştı boynuma
gök bana baktığında daha olmamıştım
olmak zorundaydım ama olmak ne ki

fısıldadı gök cevabı ve ben dinlemedim
dinlemek zorundaydım belki
katrelere çizilmişti feleğin çemberi daha baştan
denizlere atılmıştı sırrı yüzüğün
gök seslendiğinde ben uyanmadım
uyanmak zorundayım zamanı gelmişti

güneş damladı sabah gözlerime
görebilirdim artık kuşağındaki renkleri
cehennemden sürülmüştü ışık çoktan
çamurdan yoğrulmuştu yüzü insanın
gök yoruldu anlatmaktan
tam anlayacaktım ki söz bitti

gül kurutma günü

düşlerime sardım yüzünü incinmesin
kuşların da haberi yok sabahın da
tarlalara gider ırgatlar bu zamanlarda
fabrikalar iş başı yapar bilirsin
saatime işledim mesaini
vaktinde gelirsin

dilsiz çocuklar söylüyor adını sokaklarda
dilsiz çocuklar adını nerden bilsin
benim de haberim yok baharın da
kelepçe takmışlar zamana
jandarma seni arıyormuş
eminim suçlu değilsin

gülleri kurutacak vakit kalmadı yağmur yağıyor
kentler ağlıyor duraklarda seferler iptal
sıkıyönetim var her yer tutulmuş
böyle zamanlarda zalimleri alkışlar korkaklar
ahmaklar silaha sarılır bilirsin
düşlerime sardım yüzünü iyi ki
yerini kimse bilmesin

suskun yele sitem

gözlerimi açtığımda rengini gördüm
seçtim gök kuşağından en içlisini
dans etti yapraklarım her estiğinde
serpildi sesinde ömrüm
ben rüzgara ne ettim de
nefesimi terk etti

her şeyin bir nedeni var elbet
eğim yoksa akmaz nehirler durduk yere
bir soru sorsam yeter
cevap verir vakti gelince
ben yollara ne ettim de
adımlarımı tüketti

sehere baktığımda yüzünü gördüm
içtim şarabın en eskisini
dans etti yıldızlarım göğsünde
eridi yüreğimde ay
ben geceye ne ettim de
gözlerimi kör etti

abik

yüreğim kayalara asılmış kartallar havada
ışıklar geziyor gölgemde bulutlar muhbir
göğe bakma diyor abdal gök tanır seni
tanırsa tanısın gök efendim mi
başı eğik doğdum başı eğik ölemem
kırdım zincirlerimi artık dönemem

kadıya haber gitmiş zabitler yollarda
at binip kılıç kuşanmış ağalar arkası gelir
aya bakma diyor abdal ay tanır seni
tanırsa tanısın ay efendim mi
kara ekmek yedim kara yazgı dinlemem
şerbet içtim gözelerden artık vazgeçmem

abadi kağıtlara yazılmış ferman konaklarda
meşaleler yakılmış sokaklarda halk tedirgin
toprağa bakma diyor abdal toprak alır seni
alırsa alsın can benim değil mi
fermanı yırttım ortadan geri dönemem
hür doğdum annemden köle ölemem

bilge kuş

yüreğinde kurumuş tohumu sesimin
işte sustum
sustum ki demi kaçmasın günlerin
zaten göçebe bir buluttum
baktım rüzgar yüzümdeki her şeyi silmiş

kim taşır ki taştan bile ağır geçmiş
eksiltiyor yolu yük ben de eksildim
zaten iyi değildir bilirsin belleğim
en iyisi sen hatırla
insan hatırladıklarıyla güzelmiş

nasıl çözülürse bahar sıcakta
öyle çözülüyor günlerim
ben de her şeyi zamanla öğrendim
sen de öğrenirsin sen de
insan neyi unutmuşsa bir gün ona dönermiş

uzak denizlerde terk edilen miço

titriyorum sular titriyor gözlerimde
çığlıklarım tükendi gözyaşım tükendi tükenmedi gece
ömür ne kadar kısa karanlık ne kadar uzun
suyum yok soranım yok patalya su alıyor
yokluğa terk edildim yokluğun belleği yok
ne oldu gökyüzüne yıldızlar nerede
isyandayım ama tanrının haberi yok

son bir pulda var sadakta ona güveniyorum
çeker yayı parçalarım göğsümü gerekirse
ömür ne kadar kısa gece ne kadar uzun
deniz kanıyor soluk verdikçe
yokluğa terk edildim yol yok pusulam yok
nerede fenerler liman nerede
hazırım ölmeye ama ecelin haberi yok

aklımı mı yitirdim nedir bu dalga sesi
kıyı mı yakın yoksa kıyılıyor mu yüreğim
düşünecek zaman yok söz yok hiçbir şey yok
yokluğa terk edildim yokluğun belleği silik
ömür ne kadar kısa gece ne kadar uzun
ne oldu herkese herkes nerede
pes ettim ama verecek nefesim yok

likya yolu

eksik bir yolum vardı taşa döndü sonra
eksik bir yol sonsuzluğa
toparlandım toplayacağım soluğumu şimdi
eksik kalırsa günlerim
felek yazar hesabıma

sorarlarsa deniz derim hem mavi hem sonsuz
nasıl da bilge nasıl da kusursuz
sorarlarsa zamanı elerim artık
özgürlüğe kavuşur sonra likya
özgürlük her suça tanık

bu yol uzun bu yol yaşlı bu yol sağır
ne konuşsam üstüne alınır
zamanı geldi şimdi hazırım
attım çantama eksiğimi
çantam ömrümden ağır

sorarlarsa kuzeyli bir kadın çaldı derim
izi kalmış kayalarda bak ellerinin
sorarlarsa sormasınlar artık
toprağa karışır sonra likya
toprak yürekten yanık

üçüncü sır

üç olsun üç iyidir dediler
üç arkadaş konuşup giderler eksilir yol
ama ışık damladı ayın on üç yerinden
dile geldi gökyüzü vakitsiz
bulut mu desem güneş mi desem
ömür içti çocukların gözlerinden

ben de içip geçecektim kendimden
söz dinleyip söyleyecektim orta yere
kehanetini yazmıştı kumlara bir nebi
rüzgar uçurup getirmişti göğün bittiği yerden
kayalar şarkı söyleyecekti kendiliğinden

üç olsun üç en iyisi dediler yine de
üç sır birden açıklanır zamanı gelince
ama tez kapandı defter ayın on üçünden
titreyip durdu yeryüzü işte o vakit
erken mi desem geç mi desem
alıp götürdü ecel tutup ellerinden

fatıma da gidecekti düşüp peşlerinden
serecekti kehaneti herkesin önüne
bağı çözülecekti dilinin söylediklerinden
kağıtlara yazıldı miras ne var ki
duaları topladılar yoksulların elinden

üç olsun üç en iyisi dediler
sildiler ikisini yıldızları siler gibi gökyüzünden
ama üçüncüsü kaldı ayın karanlık yerinde
yerçekimine kilitlendi vakitsiz
kader mi desem rastlantı mı desem
kan aktı o gece ayın gözlerinden

yelvi

yerçekimsel dalgalar var içimde telve yer çekiliyor
sen de çekiliyor musun böyle kendinden az
bir dili var yokluğun söylüyor türküsünü
ben duymuyorum telve bulutlar duymuyor
nehirler de öyle
sular tükeniyor dans ettikçe renkler tükeniyor
sen de tükeniyor musun böyle her şeyden az

bir büyücü bağlamamışsa özüme düğümü
yokluk bağlamıştır eriyorum gitgide
sen de eriyor musun telve sen de eriyor musun
dilini mi çözdün yoksa erlik'in
gülüyorsun her sözüne

chimera'nın ateşi yanıyor içimde telve güneş yanıyor
sen de yanıyor musun böyle kendinde biraz
bir yüzü var karanlığın bakıyor gözlerime acı acı
kanıyor yüreğim telve bulutlar kanıyor
nehirler de öyle
soyu tükeniyor yıldızların çiçeklerin soyu tükeniyor
sen de tükeniyor musun böyle her şeyde biraz

bir büyücü kilitlememişse suyu kayaların içine
ecel kilitlemiştir ölüyorum git gide
sen de ölüyor musun telve sen de ölüyor musun
kartalını mı çaldın yoksa ülgen'in
uçuyorsun gökyüzünde

çerik

nasıl seçer ki insan yüzünü
bir başka göz görmeden önce
sen de yıldızları seç çerik
kendini tanırsın
vakti gelince

sadece ölenler yalnızdır
böyle söylenir eski hikayelerde
sen de yalnızlığını bil
kabarmaz yoksa denizin yüreği
bulutları sevmedikçe

yazgı mı desek tecelli mi bilinmez
her ömür bir yoldur görene
gel vazgeç artık soru sormaktan
yoksa yüreğin ezilir
bitmez hüzün ölmedikçe

suda suretini gören derviş

suya yansıyan yüz benim mi
görmemiştim göğün yapıştığını dudağıma
gölgelerin adı kalmış dilimde bak
ve duyduğum sözler
suları yakacak

güneyde parlayan akşam yıldızı senin mi
bilmezdim ışığın karıştığını kana
cahilliğin rengi kalmış sesimde bak
ve sevdiğim yüzler
sulara karışacak

suretim mi alevlendi yüreğim mi
unutmuşum doğduğumda ağladığımı
çığlıklar kalmış beşiğin üstünde bak
ve öldüğüm günler
suya yazılacak

acemi oğlanı harda

ayak izlerine yüreğin damlamış çocuk ne çare
acının yaması yoktur derler elden ne gelir
ata binmiş turnacıbaşı boyuna söylenir
ellerin annende kalmış çocuk annenin eteğinde
anne acıyı önceden bilendir

kel olsaydın ne vardı fodul olsaydın
ya da sığırtmaç olsaydın dere tepede
ah anan öleyim demişti baban öleyim de gitmeyesin
sünnetçi gelseydi zağarcıbaşından önce
sünnetçi korkunun elidir

alnına kara yazı damlamış çocuk ne çare
kördüğüm olmuş ömrün elden ne gelir
çardağa çıkmış kethüda bakar kuşlara
haberin çoktan gitmiş haberin cepkeninde
haber acıdan öncedir

uzun olacak çocuk herkesten uzun olacak ömrün
taşlar geçecek sırtından dövülecek harman
karık karık sürülecek derin topraktan önce
vakti gelince ocağa düşeceksin
ulufe koyacaklar ceplerine

sevinçlerden yok yazılmışsın çocuk düşlerden kayıp
bu yolun dönüşü yok elden ne gelir
masaya kurulmuş katibi elinde divit
ağa mührü vurulacak böğrüne kağıdın
adın nerede kalmış çocuk adın nerede
adın senden önce silinir

sırtlanacaksın artık ömrünü torba yazısını alıp
yolun yolluğun kan tutacak gözlerinde
öfkende büyüyecek yatağan palası
sen de yıkıp geçeceksin düşmanları sen de
kardeşinin başı düşecek belki
ayak diplerine

ayazmadan su içen deli

ayazmanın başında bir peri gördüm
uzandım dizine ömrümden önce
saçımı okşadı bütün gece
bilmiyordum zamanı içtiğini
sabah olunca öldüm

anladım ki insan bir kere ölmez
bir kere doğmadığı gibi ömründe
ayazmanın başında o gece
peri masallar söyledi
ben kendimi gördüm

ekmeğini bölmeyen yüreğini böler
asar ömrünü vicdan köprüsünde
ben de asacaktım kendimi ayazmanın önünde
peri tuttu elimden
darağacını gömdüm

baktım ki bir yıldız sönerse biri doğuyor
yürek suyu tek bir kaba sığmıyor
ben de sığmadım işte
peri ayazmadan su içti
ben susadım düşlerime

ikili kod

bir sıfır bir sıfır
bir benim sıfır kim
bir sıfır bir sıfır
dönüyor dünya fır fır

birde var bir
sıfırda ne
bir şeyler oluyor
kavuşunca bir birine

bir sıfır bir sıfır
kod yazıyorum boyuna dır dır
sıfırı sil
bir yanlız kalır

uzağın müridi

uzağın bir adı olsa ben söylerdim
uzak kendinde kaldı ben dönüp geldim
sabrı öğretmişti bir puhu bana
daha doğmadan ay kundağında
ne çok büyüdüm böyle ben ne çok
uzağın eli olsa öperdim

yalnız kendi yüreğini paralar ayrılan
yokluğun türküsü olsa dinlerdim
ağlamayı öğretmişti bir bebek bana
daha öpmeden güneşi tanda
ne çok zaman geçti böyle ne çok
yokluğun ilacı olsa içerdim

bulutların dizgini yok çekip giderler
nereye giderler bir ben çözemedim
susmayı öğretmişti bir nine bana
daha karanlık çökmeden akşama
ne çok öldüm ben böyle ne çok
ömrün sahibi olsam ölmezdim

düşünü unutan kaya

suyu al su ellerin olsun
ömrün olsun yıldızlarda ışık ışık
insan kendi yüreğine sığınıyor sonunda
suyu al su sözün olsun
adın anlamını bulsun

çiçekli patikalara sardığın ay büyüdü
gelip yüzünü sürdü yanağıma
ne çok zaman oldu ayrıldığın
ne çok
gözlerinde çocukluğum öldü

suyu al eline artık su yazgın olsun
yol olsun bulutlara mavi mavi
insan düşlere sığınıyor en sonunda
suyu al su yüzün olsun
güneş gölgene vursun

rodos'un yüzü ters

bahara açılan kapılar kilitli sabır sızıyor surlardan
uykulardan uyandığım kaç gece kirlendi bilmem
kaç gece tükendi şövalyenin gölgesinde
ben de tükendim kendimde ben de
sürünür giderim bir hayalin peşinden

hayal dediğim bir kuştur gözlerimden uçmuştur
bulup getirecek baharı unuttuğum yerlerden
çözülecek sabrın kilitleri o vakit
köleliğim çözülecek düğümlendiği yürekte
yelken açacağım rüzgarların peşinden

yüzüne açılan kapılar kilitli sabır sızıyor ömürden
susup kaldığım kaç gün öldü benimle bilmem
kaç gün tükendi hünkarın gölgesinde
ben de tükendim kendimde ben de
ölüp gideceğim bir hayalin peşinden

hayal dediğim bir adadır adı ters yazılmıştır
bulup şifresini çözeceğim unuttuğum dillerden
çözülecek teknelerin halatları o vakit
sesim çözülecek düğümlendiği yerlerde
türkü sektireceğim dalgaların üstünden

hayatın gerçeklerine düşle direnen kamyoncu

seni de alıp götürsem bahar seni de yanımda
yollar çiçeklenirdi uzun yollar
geride kalanların yükü ağır sözü ağır
onları da alıp götürürdüm belki onları da
taşıyamaz ama kamyonum yokuşlarda kalır

hayatın gerçeği derler ekmek parası can parası
ekmek yetmiyor ama düşlerim güz sarısı
seni de alsaydım keşke sevdalım seni de
yollarım aydınlanırdı o zaman uzun yollarım
yollarım yüreğimin aynası

gönül tellerim öksüz türküler yarım
ne çok ağladım ayrılıklara ne çok ağladım
seni de alsaydım keşke sabah seni de yanıma
uyanırdım yokluktan o zaman hiç olmazsa
ışık kırmızıya dönmüş ben gaza bastım

tehlikeyi biliyorum ama bıktım kendime sığmaktan
direksiyonda dönüyor dünya her şey direksiyonda
bunca yükü taşır mı insan bu yük bana ağır
keşke aklımı da alsaydım yanıma aklımı da
artık zaman tükendi hayallerim aynada kalır

amelenin sonu

bir amelenin elli kolu vardır sen görmezsin
ama patron görür en çok da ustalar
ustalar patronculuk oynamakta da çok ustalar
taş kırar gibi çivi çakar gibi acıdır dilleri
şişer her gün bu yüzden amelenin yüreği
bilmez patronlar ustalar da öyle
kim bilir peki sen söyle

binalar yükselir yükselip gitsin gören gözleri için
sevinir sahipleri sevinsin sevinç yakışır herkese
amele de sevinir elbet çay geldiğinde ve biterse gün
gün dediğim iştir, iş kendince bir düğüm
demirlere bağlanan paslı tellerdeki düğüm
yetmez hiçbir amelenin ömrü çözmeye
kim çözer peki sen söyle

derler ki böyle gelmiş böyle gider dünyanın kanunu bu
dünya dediğin patron olmalı anlamaz amele
nasıl ırgatlar anlamadıysa öyle
değirmen gibi öğütür her şeyi dünya da
doldurur patronların gözlerine
ne olacak bu işin sonu
hadi sen söyle

pagan mührü

öp yaralarımı yosun kokmasın dünya
kimse bilmese daha iyi ama sır tutmaz rüzgar
ormana yazılmış kaderim öyle diyor büyücü
üşüyorum sar bulutları yaralarıma
ay donarsa herkes donar

karanlığın bir dili var dökülür şarkılarda şimdi
dilini bilseydim iyiydi ama denk geldi ihtiyarlığıma
kar üstünde dans ediyor çıplak kadınlar
titriyor gece saçlarında
benden önce sarhoş olmuş tanrılar

avcumda yıldız mührü var ona güveniyorum
çocuklar bilmese iyi ama gökyüzü herkese açık
güneşi yiyor kış mevsimi ağaçlar yasta
adları sallanıyor yapraklarda tanıdıklarımın
adını kim bulsa gözleri kanar

kuantum dolaşığı

ince perdeden konuş ince perdeden
değmesin sesimize ispiyoncudur su
gel biz kendimize susalım
dilim diline dolaşmış ezelden
kim anlar konuştuğumuzu

bizden başka herkes uzakta
uzağın anlamı yok gönül konmasa
başka gezegenlere açılıyor rüyalarım
gel biz oraya taşınalım
kim bölecek uykumuzu

çemberin ne başı var ne sonu
görürüm ben gittiğin yolu
bozuluyor bak hayat uzadıkça
gel kısaltalım biz onu
kim anlar ki yokluğumuzu

parotis meseal

meşe yaprağını almalısın diyor hekim meşe yaprağı
kuru olmalı
yüreğim kurumuş oysa insan yüreksiz olur mu
bir de gök mavisi bulacakmışım derin göllerden
ve üstüne şarap dökecekmişim ay doğmadan az önce

eczacı kabul etmedi hekimin reçetesini
oysa sevinçle sarıldı bana
köşedeki meyhaneci

ahi öğüdü

ben gökyüzü diyorum sen su anla
her şey söylenmez apaçık bilesin
ve her yol yürünmez çırağım
ben susuyorum şimdi
sen konuş kuşlarla

kuşlar bilendir kuşlar görendir
ben de görürüm ama sen bana bakma
ateşe emanet değildir kimsenin ömrü
ve kimse asmaz dudağına yürek gülünü
sen de asma

ben kilidi açıyorum sen bu tarafa bakma
zamanından önce öğrenmek hata
ve her kapı açılmaz çırağım
ben gidiyorum şimdi
sen kal suskunlukta

suskunluk derindir, suskunluk bilgedir
ben konuşurum ama sen umursama
güneşe terk edilmez kimsenin ömrü
ve kimse açmaz durduk yere gönlünü
sen de açma

kendini bilmeyen kahin

derdini söylüyor bir nine dişleri dökülmüş
açım diyor aç ama yeryüzü sofrası önünde
sırrı suskunluğunda saklı
söyleyecek söylemesine de
kim gerçeği söylerse önce o ölürmüş

böyle düğüm nerede görülmüş allah aşkına
beşikte mezar örülür müymüş
açım diyor nine anlayın artık aç
bağı çözülsün yalanın
ömür ölümden önceki günmüş

ışık hızını geçecek nine ışık hızını
bunu rüyasında görmüş
yıldızları emzirecek körpe bebelere
inanın artık ne olur inanın
rüya görmeyen yürek körmüş

derdini söylüyor bir nine omuzları çökmüş
yaşamadım diyor yaşamadım ama ömrü önünde
sırrı yaşlı gözlerinde saklı
görecek görmesine de
meğer nine doğuştan körmüş

uzaktan gelenin gözleri

zamanı gelmiştir zaman getirir insanı kendine
dünya nasıl dönerse insan da öyle döner işte
dağlardan gelir sulardan gelir bulutlardan
uzak birikir dudağında yüzünde sözünde
gözlerinde birikir
birikip de gelir çocukluğundan

bunu yollar bilir hancılar ve kuşlar
uçurtma neden özgür değildir ve neden
efendidir rüzgar
uzak bir hevestir uyandırır insanı uykularından
kentleri trenlerle bağlar dağları kementlerle
her şey göz ucunda birikir
insan kendi yokluğundan bilinir

uzaktan gelenin derindir gözleri derin bakar
her zaman
yüzünün içinde değil de göğün içindedir sanki
sorsan yorgunluk der ve yorulmuştur elbet
nehirleri akmaktan
denizi arar durur kendini kayadan kayaya vurur
gelir yüreğinin kıyısında oturur
su olur konuşmadan

sefih

beni dinlemiyorsan rüzgarı dinle
taşı toprağı alıcı kuşları
yüreğin savak değil anla artık
açma kapılarını gelip geçene
ömür verilmez ki her dilenene

hangi kuş adını anmış konduğu dalın
hangi yolcunun rengi kalmış izinde
düş mü mayalanır başkasının gözünde
uyan da kendine gel artık
yazık etme yaşadığın günlere

bu dünya durmaz yerinde döner de döner
kiminin ocağı yanar kiminin söner
yaşamak oyun değil anla artık
beni dinlemiyorsan ölümü dinle
selam verme her gördüğüne

farozun kayıp defteri

insan geçmişten ne taşır ki geleceğe
hatırladıkları gölge gerisi ışık
söz verdim döneceğim geriye
biliyorum tükeniyor zaman
ve ecel karanlığa alışık

tuz kokuyor akşam daha çok köle teri
salınıyor tekneden elleri gerisi bulaşık
söz verdim bir kere döneceğim memlekete
biliyorum kalmadı derman
ama can cana alışık

yağmur dinse ne olur dinmese ne olur
ömür bitti mi kim hatırlar ki gözlerimi
söz verdim döneceğim ellerine yine de
biliyorum çözüldü halat
ve dalgalar her yönden karışık

kan kokuyor deniz daha çok köle teri
kör olmuş bekleyenler gözleri açık
söz verdim bir kere döneceğim geriye
biliyorum direnir her şeye insan
ama sular kana alışık

kekeme rüzgar

ince nemli ince nemli ince
yüreğim ürperiyor tenime değince
dağların gücü yetmiyor
dağlının da
ince nemli ince nemli ince
kaybediyorum kendimi haber gelmeyince

yüksek yaylalarda kurtlar uluyor
gece sessiz gece sessiz gece
çobanın da gücü yetmez
köpeğin de
gece sessiz gece sessiz gece
dilim kuruyor karanlığa değince

saatler durmuş zaman nerede
daha doğmamış çocuklar adımı soruyor
dere kuru dere kuru dere
denizlerin de gücü yetmez
denizcinin de
donuyor rüzgar adını söyleyince

son nöbet şekeri

duyulmuş görülmüş şey değil
birden bire nöbetin biteceği
ama ömürler de bitiyor değil mi
ömürler
gül yaprağı gibi
gül yaprağı dememeli belki ama dedim işte
yapraktan çok gülücük olduğu için
ve isminden önce solduğu için

isminden önce solmak hiç iyi değil
ama soluyor benzimiz betimiz de
ya yürekler
yürekler
bulutlar gibi

bulut dememeli belki ama dedim isteyerek
biri birden doğduğu için
ve tanımsız olduğu için

duyulmuş görülmüş şey değil
şairin nöbet geçireceği

renkleri patara'ya gömdüm

yorgundum kurdum çadırı akşamın ortasına
ateşe attım sözü patara kıyısında
kayaların dili çözüldü bir bir
uyandım sabaha doğru ansız
bilirsiniz ecel hep vakitsiz gelir

duydum sela okuyordu rüzgar ayın kulağına
gökkuşağı can çekişiyor kumsalda
solgun bir dünya nasıl sevilir
ölüyor renkler gelgit arasında
renklerin öleceği kimin aklına gelir

söz vermiştim oysa taşınacaktım sabaha
asacaktım gözlerimi çantama iliştirip
ama çözüldü düğümler bir bir
sustum dilimi kanata kanata
sustum konuştukça günaha girilir

kalkıp mezarlarını kazmalıyım kıyıda şimdi
yem olmasınlar yazıktır kurda kuşa
yorgunluk hep yılgınlıktan gelir
ölmenin de bir anlamı var
en çok geride kalanlar bilir

ustanın ölümü

ufkun ötesinde bir sancı var
yanıyor yüreğimin ucu yanıyor dağlar
bir ses duyar ya insan kendinde kendine yabancı
ve uğuldar ya içinde rüzgar soğuk soğuk
işte öyle bir yokluk
duysam acı anlasam intihar

ustası ölünce çırağı büyürmüş
büyümek midir ölümün kârı allah aşkına
bak ağaçlar da büyüyor çocuklar da
bitmiyor ama kara acı

ufkun ötesinde bir sancı var diyorum bir sancı
yanıyor gözbebeklerim yanıyor bulutlar
ansızın uyanır ya insan karabasanlardan
terler ya baştan aşağı soğuk soğuk
işte öyle bir susuzluk
içsem utanç içmesem içim yanar

usta ölünce ustalık da ölürmüş
tükenmek midir insanın yazgısı allah aşkına
bak yollar da tükeniyor yolcular da
tükenmiyor ama bir türlü acı

eksik yazan divit

yürek terazime bakıyorum gök aynasında
eksiğim eksikliğim tarifsiz çok
ben mi azalıyorum
yoksa yıldızlar mı çoğalıyor
açıklayacak bir formül yok

toz olup savrulmuş çöllerim geceden
sararan yüzümün yarısı yok
gözleri kalmış kuytularda dostların
seherde gülüşleri
selamlarını özlüyorum en çok

yürek terazimi asıyorum duvara artık
yaşadım yaşamdan yana gönlüm tok
gezdiğim yollar toplanıyor arkamdan
sevdiğim insanlar toplanıyor
anlıyorum sevmenin hesabı yok

kıyıda unutulmuş el

gelip giden bir şey var içimde ama gizli
ay gibi kendine çekip denizleri
bırakıyorum seherin eteğine
su kadar eski su kadar yalın
feleğin işine bakın
yıldız tutmuş yüreğimi

bir yüreğe sığınmışsan orda kalırsın
böyle söylenir kadim dillerde
gelip geçerler benim içimden de
su kadar eski su kadar yalın
feleğin işine bakın
rüzgar çalmış yüzlerini

gelip geçen bir şey var gözlerinde ama gizli
ay gibi kendine çekip yüreğimi
bırakıyor nehirlere
su kadar eski su kadar yalın
feleğin işine bakın
deniz tutmuş ellerimi

elementlerin yalnızlığı

ağaca bakıyorum ağaç güzel görmek güzel
yapraklar salınıyor rüzgarda rüzgar güzel
sen de güzelsin ama gölgeler var arkanda
yıldızlar yakışırdı oysa bakışlarına
ve dudağına gazel

hiç bir şey sadece kendi değil
gök bulutla tamam su toprakla
her seferinde birbirine değiyor sözcükler
sonbahar dağlarda güzel
ilkbahar eteklerinde

çiçeği kokluyorum çiçek güzel koku güzel
günler uçuşur sonra ömür sona gelir
sen de gelirsin ama dağlar var aramızda
türküler yakışırdı oysa dudaklarına
ve diline şiir

eskimiş yüzler sütunu

gölgesinden çivilenmiş bir anı var zihnimde
onun da tarihi yok hatırlamıyorum
zaten ne sığıyor ki bir avuç yüreğe
üstelik ben eskiyenleri siliyorum
sadece yüzün kalmış geride

bulutlara anlam yüklediğim zamanlar çoktan tükendi
türkülerini de unuttum gezdiğim yolların
zaten kim taşıyor ki artığını cebinde
üstelik ben duyduklarımı gömüyorum
sadece sesin kalmış nefesimde

nice sular aktı denize köprüler bilir
ben de bilir miyim sanmıyorum
zaten ne görülür bir bakımlık ömürde
üstelik ben aynaları örtüyorum
sadece bakışın kalmış geride

yaşanan ne varsa düşe benziyor
hükmü yok yorumların kim ne derse desin
zaten ne dayanıyor ki bu dünyada ölüme
ben de dayanamıyorum
sadece sıcağın kalmış nefesimde

gölde yüzünü unutan adam

orada mı kaldı acaba bilemedim şimdi
göl tutmuştu gözlerimden çekip içeri
şaşırdım dönünce kente
dehşete düştü görenler beni
yüzünü unutan da kim
dedi bir dede

o zaman anladım yüzüm kalmış bir yerlerde
anneler çocukları topluyordu sokaktan ben geçince
kapatıyorlardı kapı pencereyi
kireç döküyorlardı gezdiğim yerlere
gölgesini toplayan da kim
dedi çingene

nasıl dolaşacaktım böyle yüreği elimde
nasıl bakacaktım aynada kendime
maskelere gizlemişken herkes tenini
ve sığınmışken elbiselere
kendini tanıyan da kim
dedi bir bilge

aritmetiğin bir fazlası

söyledikçe söyleyesi geliyor insanın
insan sözden eksilir mi

dağlardan toplayıp gelmiş renkleri
çiçekledikçe çiçekleyesi geliyor dalların
dal çiçekten eksilir mi

bir yıldız söndüğünde diğeri doğuyor
baktıkça bakası geliyor insanın
yıldızlar semaya kalkmış
gök yıldızdan eksilir mi

salınıp gelir gönül baharı
filizleyip tohumları bir bir
kuşlardan önce haberi gelir
sevdikçe sevesi geliyor insanın
yürek yürekten eksilir mi

açar perdelerini kanıp ışığa
gördükçe göresi geliyor gözlerin
bir anlamı olsa gerekir renklerin
durup da soracak zaman yok
gördükçe göresi geliyor insanın
göz görmekten eksilir mi

yollar dolmuş meydanlar dolmuş
kalabalık taşıyor şehirlerden
yaşadıkça yaşayası geliyor insanın
tanıyası taşı kayayı her şeyi
bir anlamı yok belki eşyanın
ama saklayası geliyor insanın
saklanan saklayandan eksilir mi

uçurtma gününde yas

kimin peşinden ağlıyorsun küçük bulutum
kimin peşinden böyle soğuk soğuk
içi yanar elbet arkada kalanın
bırak rüzgara kendini
serinlesin içindeki yokluk

herkes yükünü taşır bir yere kadar
isterse aşar dağları bir soluk
sen de aşarsın havalan hele
çocukları da götürürsün gittiğin yerlere
nasılsa bu dünyada herkes konuk

ağlayacaksan git çöllerde ağla
toprağın duasını kazanırsın hiç olmazsa
gidenlerin adını sildi rüzgar kumlardan bir bir
hayat her seferinde yeniden tazelenir
sevinir arkasından çoluk çocuk

ahretlik

rüzgar sazları okşar usul usul ama dünyalıktır hevesi
dağlardan denize suların aktığı gibi dünyalık
ve her heves nedeninden kopar gelir
her heves ömür tutar bir eğimi
ahretlik öyle mi

bu dünyanın çekimine de uymaz çekincelerine de
ne gökyüzü için bulut ne yürek için umuttur
hevesten ötedir eğimden öte bir anlam
hem kendidir hem kendinde
bir ömre sığmaz yaşanan

yine rüzgar okşar sazları usul usul alır hevesini
yine dağlardan denize kopup gelir sular
ama sonlu değildir sonuç değildir
bekleyene ömür verir
isteyene yüreğini

zemheride kalan yanar

topraklar sürülüyor ekim de bitti
güneş omuzlarıma yığılmış öyle bitkin ki
cirit atıyor karayel vadilerde
yapraklara sığınıyor renkler korkudan
bir bulut öpüyor kulağımı usuldan
kaldırıp başımı bakıyorum
sonbahar akıyor dağlardan

mevsimlerin de bir ezberi var belli ki
bir yolu bir eğimi
bahar da denizlerden gelmez mi
sarmaşık gibi tırmanıp bacaklarımdan
öpmez mi dudaklarımı çiçek çiçek
biraz uçarı biraz gevşek
insan baharı sevmez mi

topraklar sürülüyor ekim de bitti
ömür dizlerime yığılmış öyle bitkin ki
cirit atıyor poyraz yüreğimde
korkuyorum aynaya bakmaktan
çocuklar geliyor okuldan zil çalmış
kalkıp penceremi açıyorum
günler çekiliyor sokağımdan

ömrün de mevsimleri var belli ki
bir yolu bir eğimi
ölüm de böyle gelmez mi
tan gibi atıp şah damarımdan
yakalayıp kesmez mi can suyunu
çok beklenmedik çok korkunç ama
insan ölümü bilmez mi

uzak denizler rotası

ağlıyorsun ve nehirler uzak denizlere akıyor
içinde eksilen baharın çiçekleri solmuş
anlıyorsun ki mevsim kimsenin değil
nehirler boyuna toprak yalıyor
ve insan anlamaktan yorulmuş

aynalar ters gösteriyor hep
ve kitaplar eksik

düşünüyorsun ve kapılar çıkmaz sokaklara açılıyor
yaşadığın dünya meğer yokmuş
anlıyorsun ki anlamak kimsenin harcı değil
sözcükler birbirini yitiriyor
ve insan kendinde kaybolmuş

rüzgarlar ters esiyor hep
ve yelkenler delik

gökkuşağı delisi

bir adın daha vardı senin ama uzak
halkalı gezegen kadar uzak gök kuşağı kadar
ve ellerin öyle sıcak ki
dokunduğun an yıldızlar doğacak

ben nerelerde kalmışım da tükenmiş nefesim
nerelerde şaşmış kaderim bilmem ki
şimdi böyle kuytuluk içim
şimdi böyle renkler soluk

bir yolun daha vardı senin ama uzak
haritalardan silinmiş aklımdan silinmiş unutmuşum
ama özlemin öyle büyülü ki
başka bir şey göremiyorum

ben nerelerde unutmuşum sesimi de susmuşum
nerelere dolanmış bilmem ki yazgının ipleri
şimdi böyle kördüğüm içim
şimdi böyle dilim tutuk

dalından kopmayan yaprak

sonbaharı üflediğinde rüzgar ben dalda yapraktım
sallandım da sallandım
ne geleni anladım ne geleceği
iliklerime kadar titredi rengim
ben kendimi yaz sandım

yanılmanın ezberi yok belli ki
hep yalancı baharlar geçti içimden bilemedim
ne ölümü anladım ne öleni
çektiler gökyüzünü üstümden
yıldızlara asılı kaldım

sonbaharı üflediğinde rüzgar dayanamadım
havada yandım toprakta yandım suda yandım
ne gideni anladım ne gideceği
çektiler gözlerime perdeyi
ben ışıksız kaldım

baykuş durağı

gecenin bir dili var söyler şarkısını içimde
dereleri uyutur gelir
rüzgarları kurutur gelir
bir de yüzü var
yüz dediğim söz içinde
bulutları avutur gelir

gecelerin derdi ne ki
örter yüzünü peçeyle

gecenin bir sonu var seherden az önce
dağlardan soyunup gelir
ateşten kopup gelir gelir
bir de gözü var
göz dediğim kül içinde
rüzgarda savrulup gelir

gecenin canı ne ki
dayanamaz kuş ötüşüne

sarı şerit

bir kez düşmeyle tükenmez dizde derman
bir kez inlemeyle ölmez adam
hangi kış dönmemiş bahara
hangi karanlık boyun eğmemiş ışığa
bir kez
bir kez niyetlendim mi
çıkarım dağlara

boş sandal değilim kapılayım dalgana
denizin karası denizde kalsın
pusulasız çıkmadım ki yollara
akbabalar dilimi parçalasın

rüzgarlar gelip geçti penceremden
aynalardan yüzler gelip geçti
sen de geçersin ben de geçerim kim geçmedi ki
duydum ki ayaklarını sakınmışsın yollardan
bir kez
bir kez sakındın mı
çıkamazsın artık sokaklara

mum çiçeği nadasta

dur daha bunun baharı var
yağmuru var suyu var
şimdi böyle duvarlarda mahsun
böyle içli
dur daha dalları kırılmadı umudun

kökünde kaç bin yıllık istek
kökünde cemreyi bekler üşüyerek
dur daha bunun filizi var
çiçeği var
yayılacak gökyüzüne kokun

sabır geleceğin eli derler
sabır tohumun yüreği
daha yaprağına sevinecek çocukluğum
balını emecek
artık yeter bitsin suskunluğun

gölgesiyle konuşan samur

suyun gölgesi ıslak mı kapatırsın gözlerini
soluğunu yutarsın sabah ezan okunmadan
yalnızlığın yazgısı yoktur suya üflenmiş sözleri
yalnızlığın rehberi yoktur
bilmez cemrenin geldiğini

ama ben bilirim
sen sabret yeter ki
güneşin buzları erittiği gibi
düğümleri bir bir çözerim

ne suyun gölgesi ıslak ne gözün mayası kuru
kimsenin ciğerine durmaz geçmişin soluğu
yalnızlık sensin korkun başkalarının eksiği
yolu gösterir yıldızlar karanlıkta
cümle alem bilir vahinin yalnızlıkta geldiğini

ben de bilirim
sen bekle yeter ki
güneşin yüzleri sevdiği gibi
ben de tutup ellerini severim

dolunay mührü

her vadi bir nehri sırtlar da taşır denize
her vadi bir nehre açar yüreğini
o benim işte
rüzgarla okşarım tenini
örterim yağmurla üzerini
güneş yüzüne değince

her nehir saçlarını tarar ay doğmadan az önce
gökkuşağını bağlayıp diline söyler şarkısını
o sensin işte
soluğunda açılır yıldızların kilidi
öğrenirim çiçeklerin dilini
sesin sesime değince

her dolunayda bir tohum mühürlenir gizlice
emer bulutların nemini
büyülüdür o tohum işte
kokusunda denizler sarhoş olur
sözünde fikirler
yıldızlara taşınır vakti gelince

şagila

arkama saklanmış bir gölge
dönüp baktığımda su oluyor yüzü
adını soruyorum
tükeniyor ömrü

şagila şagila
mahmur bir lehçe dudağımda
öp de uyansın içimdeki bahar
şagila
rengine vurulmuş bütün dağlar

bir fok kirpiklerime saklanmış
kapadığımda gözlerimi suya dönüyor yüzü
adını soruyorum
unutuyor göğü

şagila şagila
köhne bir yelkenli koyumda
bağla da dinsin körfezde rüzgar
şagila
seni arıyor bütün dalgalar

yanılgı tutanağı

gök bende yanıldı
mavisini çalarım sandı ne saçma
mavi gözümdür zaten doğduğumdan beri
bakarım oraya buraya

su da yanıldı
adını alırım sandı iyi mi
nehirler akar oysa dudağımda
konuşmaya başladığımdan beri

ama yol yanılmadı bende
o gittikçe giderim sandı ben de gittim
dolandı yamaçları
ben ömrümü tükettim

annem de yanılmadı hiç
elini bırakıp koştuğumda
kucağını açıp beklerdi hep
dönüp geldim gözlerimde baharla

zamanın ağrısı var

ağır zaman, ağır gece ay suskun
güneş can çekişiyor penceremde
şehirleri birbirine bağlamış ağ örücü
ürkütücü çığlıklar yankılanıyor hücrelerde
ağır zaman, ağır gece ay suskun
sokaklar boşalmış insanlar nerede

insan dediğim hem efendi hem köle
kimine sefa verilmiş kimine işkence
dudaklarını birbirine dikmiş ağ örücü
ürkütücü şarkılar söylüyor geçip önüme
ağır yaşam ağır anlam ay suskun
insan sevinir mi hiç öldüğüne

ölmekten beteri var bilir yüreği olan
parçalıyor çocukları çakallar durmadan
gözlerini gözlerime dikmiş ağ örücü
ürkütücü bir sessizlik dolanıyor her yerde
ağır zaman ağır gece ay suskun
şimdi ne anlatayım sevdiklerime

mavi bitmezi

yemeyi bildim yemek bedendir
süt içtim su içtim
susmayı bildim, susmak annemdir
annemin gözlerindeki nemdir

emekledim emek verdim yürüdüm
yürüdüğüm yollar benimdir
gördüm görüldüm gezdim dünyayı
görmediklerim senindir

yaşadım yaşattım tükendi ömrüm
ömrümde ne varsa benimdir
sevdim sevildim tattım dünyayı
geride ne kaldıysa isteyenindir

gölgenin akşam düşü

sulara baksan gözlerin ıslanır
peki kim tanır kendini suda
herkesin kendi olduğu bir yer vardır
bir yer vardır baharın doğduğu
yürek ağacının altında

ellerin de ezberi vardır mutlaka
unutmaz dokunduğu yüzleri
ayrılıklar bulutlarda saklanır
yağmurun da bildiği bir şey vardır
seçer her seferinde yağacağı yeri

ateşe baksan için ısınır
sınar kendini karanlıkta
herkesin yandığı bir göz vardır
bir göz vardır içine doğduğu
ay ışığı altında

şehir yorgunu

ah eve varsam hele uzanacağım öylece
döküneceğim sokakları duvarları üstümden
yağmura açacağım penceremi
yağmurun söylediği bir türkü var
ezberledim sözlerini

ah denize varsam hele bir
atacağım sıkıntımı göğsümden
tuza yatıracağım tenimi
tuzun sakladığı bir şey var
taze tutar yüreğimi

ah kendime gelsem bir kere bile
sileceğim gördüklerimi gözlerimden
göğe asacağım kirpiklerimi
göğün derin bir bakışı var
çözecek düğümlerimi

bulut sığırtmacı

bir kitap almıştım gökyüzü çarşısından
sayfalarında kaldı dilim konuşamadım ondan sonra
bulutlar dağılmıştı koştum peşleri sıra
ıslık çaldım flüt çaldım kala kaldım
dudaklarım yapıştı göğün aynasına

ben alışık değilim toprak kokusuna
gökyüzü sofrasında yerim içerim
çoktan gitmiştim buralardan çoktan
bulutlar pamuk pamuk olmasa

bir kitap almıştım gökyüzü çarşısından
içinde aklım kaldı düşünemedim ondan sonra
insanlar dağılmıştı koştum peşleri sıra
el ettim söz ettim nefessiz kaldım
düşlerim karıştı uykularına

ben alışık değilim çok konuşmaya
dağlarda gölgemi sırtlanır gezerim
çoktan gitmiştim buralardan çoktan
yağmurlar ellerime yağmasa

uzak gezegen avcısı

ne yukarısı var ne aşağısı
sanki gitmiyor da duruyor her şey uzakta
aradığım dünya uzakta sen uzaktasın
yüreğim çekimine kilitlenmiş
yüzüm yüzüne bakmakta

uzak gezegenlerin peşindeyim oysa
bulutlardan yakut yağan gezegenlerin
alıp en güzelini sana vereceğim
gittikçe maviye kayıyor yüreğin tayfı
eksiğim kadar seveceğim

ne gerisi var ne ilerisi
sanki görmüyor da uyduruyorum her şey rüya
aradığım dünya rüya sevdiklerim rüya
çekimler aydınlığı severmiş
kaybolmuşum boşlukta

uzak gezegenlerin peşindeydim oysa en uzak
bulutlarından elmas yağan gezegenlerin
alıp birini bileklerimi keseceğim
karadelikler açılacak kanımda
kalırsa ömrüm sana vereceğim

seçim açmazı

hangi dağ uzaksa ben onu seçerim
yol uzayınca ömür de uzar çünkü
yorulduğumda vazgeçerim
herkesin yarından beklentisi var
ben yolları severim

ne göğün sahibi var ne de yerin
mülk ne kadar azsa ömür o kadar çok
gerektiğinde suyu katık ederim
kimsenin kimseden eksiği yok
ben güzel görmeyi severim

hangi yol zorsa ben onu seçerim
yol zorlayınca sevinç artar çünkü
yorulduğumda dinlenirim
herkesin başkasına özlemi var
ben yalnızlığı severim

su terazisi

ışığın azaldığı yerde sen çoğalıyorsun
içime bakıyorsun derin derin
garip bir hüznü var böyle kuytu yerlerin
çekip gitmeli gün bitmeden önce
cebimde sıcaklığı duruyorken ellerinin

bir yıl daha bitiyor ve sen başlıyorsun
içimi ürpertiyor henüz duymadığım sözlerin
kar tutmuş yollar çok tehlikeli
tam vazgeçtim derken tutuyorsun elimi
bir bir açılıyor kilitlerin

bilmem bahara mı kalır düşlerim yaza mı
benim unuttuğumu sen hatırlıyorsun
bulutların halinden anladım artık
ne zaman dilim kurusa
yüreğime yağıyorsun

mendile saklanan yıldız

gözün gördüğü yerde değişir zaman
soluğunda demlersin geceyi
incelmiş bir buluttur şimdi
ışıklardan yüreğine akan

yıldızların altında ömrün düğümü var
nefes nefese çözersin bilmeceyi
karanlık bir ürpertidir şimdi
dilin dolanır rüyalardan

bu yalnız bilinir söylenmez sırdır
kadim zamanların avucuna çizdiği
bir gülümseme belirir şimdi
kuşlar havalanır dudağından

kelebek fısıltısı

bulut köknarı öptüğünde yağmur gelir
bilir bunu herkes kelebek de dere de
bir sen bilmedin şaşkın serçe
tünemişsin bir kuru dala
diline yapışmış sözcükler ıslak
kekeme kalmışsın şarkılarında

keşke kelebeğin fısıltısını dinleseydin
bir günün bir ömür olduğunu yeri geldiğinde
taşımaz yüreğin ağırlığını hiçbir dal
zamanın olmaz uçmak istesen de

ölüm alnından öptüğünde ışık tükenir
bilir bunu herkes kelebek de dere de
bir sen bilmedin yorgun serçe
dalmışsın gündüz uykusuna
düşüne yapışmış günler ıslak
ateşin sönmüş yürek ocağında

boyama kusuru

ellerini uzattığında sarıydı ama güneş sarısı
darının kokusu sarı, baharın dokusu sarı
ben sarıldım o zaman eteklerine
sekerek geçtik taş evlerin köşelerinden
aşka düştü mevsim aşk sarı
döküldü yüreğimin yaprakları
gün sarı göz sarı

çekip giderken öfkeyle yokluk ülkesinden
ayak izleri kanamıştı şövalyelerin
kan kırmızı an kırmızı
çığlıklar parçalıyordu uçurtmaları orta yerinden
giyotin de kırmızı sehpa da
döküldü askerler kocaman gemilerden
gök kırmızı göz kırmızı

öptüğünde dudakları maviydi ama gece mavisi
çölün uykusu mavi gölün buğusu mavi
ben kaybettim kendimi o zaman nefesinde
uçarak geçtik kuru kum tepelerinden
gözelere düştü yol göze mavi
döküldü tenimin rengi sevdiği yerlerden
ölüm mavi gülüm mavi

saçım okşadığında yeşildi ama buğday yeşili
ekmek kokusu yeşildi bahar kokusu yeşil
ben sarıldım o zaman ellerine
gülerek geçtik donmuş toprağın üzerinden
filize durdu hayat yaşam yeşil
döküldü sırlar ebem kuşağından
can yeşil canan yeşil

sonsuzlukta soluk

gök mavi ama gözümün derinliğince mavi
nerede başlıyor nerede bitiyor göremiyorum
su dingin rüzgar dingin
içimde esen nedir çözemiyorum
yüreğimde başlayıp bitenler
nerden gelir nereye giderler
bilmiyorum hiçbir şey bilmiyorum
sen biliyor musun puhu sen biliyor musun
gözlerinden bulutları siliyor musun

puhu deyince başka bir dilde değil nefesimde
ezberler içinde unutulmuş bir harf
yürek ağacımda yuvası var
gelip uyur canı çektiğinde

artık zamandan söz edebilirim sana
şu hesapçı zamandan
felekten çalmış olmalı defteri yazıp duruyor boyuna
beni de iliştirmiş sayfasına öyle diyorlar
yüzümü silecekmiş gün doğumunda
sen de yüreğinden silecek misin serçe
sen de yokluğu bilecek misin

serçe dediğim başka bir yerde değil dilimde
sonlu her şeyin içinde sonsuz harf
yürek denizimde bir tekne var
gelir konar canı çektiğinde

gökkuşağının altında

sadece bilgelere açıktır rengin şifreleri
ben cahilim ben ahilim ben neyi bildim
ışığın hırkasını giydim ölmeden önce
gölgede kaldı dünyanın gizli yerleri
ben alimim ben ahiyim ben seni bildim

sen sen olmadan önce gökkuşağında renktin
ben maviyim ben hakiyim ben seni seçtim
bulutların nemini içtim sevmeden önce
çöl kaldı tenimin gizli yerleri
ben deliyim ben ehliyim ben yağmuru bildim

gönlüme düşmeyenin dilime düşmez çehresi
ben haramiyim ben asiyim ben ne ettim
renklerin adını sildim çocuklar doğmadan önce
karanlıkta kaldı ayın gizli yerleri
ben sahihim ben kahinim ben zamanı bildim

gürgen ormanında çürüyen mantar

gürgene adını veren sussun çünkü sözden
büyüktür anlamı
kışın gezmiştim ben o ormanı bilirim
benden büyüktür
bunu bilmez rüzgar belki börtü böcek de bilmez
sen de bilmezsin bahar tazem sen de
çünkü senden de büyüktür bilmenin anlamı

bir dalına salıncak kurduğum bahar daha körpe
yaprağından henüz sürgün vermiş su yeşili
güzellik nasıl da büyülüyor böyle herkesi
böyle salınıp dağıtıyor bulutları bir bir
toprak toprak kokuyor yağmur zamanı

gürgene sırtını yaslayan uyusun çünkü
dağdandır mayası
yazın görmüştüm ben o ormanı bilirim
benden büyüktür
bunu bilmez çobanlar belki yolcular da bilmez
sen de bilmezsin ahretliğim sen de
çünkü herkese yüktür ölümün anlamı

ellerin ezberi

uzun uzun ağaçların altında gölgeler serin
nasıl da yeşeriyorum yüzüme değince ellerin
ben buraların yabancısıyım kuşlar bile yabancı
suları tanıyorum sadece peki sular kimin
büyülenip kalıyorum dudağımda nefesin

bırak ellerin yolu bulur diyor bilge
ellerin ezberi mi var neden sakar herkes o zaman
ben yol yordam bilmez bir cahilim kuşlar bile cahil
göğü tanıyorum sadece peki gök kimin
bulutlarımı parçalıyor gözlerin

uzun uzun günlerin altında bağlanmış dilim
nasıl da uçuyor rüzgarda yürek çiçeğim
ben çekimin kurbanıyım kuşlar bile öyle
tutmasan gideceğim nehirlerin peşinden
dayanırsa elbet yüreğin

cevizin sırrı

yağmur yağarken bulutta eksilen ne
ben üzülürüm valla bilmesem
içimden akıp gidiyor sonra her şey
kimdir dersen
dağda bir gürgen var işte o
sarhoştur ama
toprağa düşen cemreden

ben de sarhoş olsam keşke
yollar geçse yüreğimin üstünden
yelkenler açılsa göğsümde bir bir
olmaz dersen
suda bir gölge var ona bak
aşıktır ama
dolanır durur ayın peşinden

cevize kazınmasaydı resmi kimse bilmezdi
keşke ben de bilmeseydim
bak dilimin ucunda adı
söyleme dersen
pencerede bir nine var o söyler
pişmandır ama
çok çekti gevezeliğinden

yüreğin belleği kayıp

yüreğin belleğine kayıtlıdır bütün aşkları
salt okunur silemezsin istesen de
tek tek bilsen bile adlarını
yine de karışır
hangi ad sığmış ki ezbere

gözün eleği küçük bu yüzden
ayırsın diye bugünden yarını
bulmaya kalkma aradıklarını
sana benzer her şey
tanıyamazsın istesen de

büyük kanatlıdır yüreğin kuşları alçaktan uçmaz
konmaz gönlüne beklesen de
yolup durma boşuna saçlarını
ömrün boşalır gider peşinden
yetişemezsin kimseye

sözün anlamı büyük bu yüzden
konuşsun diye herkes yaşadıklarını
dinleme sen herkesin anlattıklarını
hepsi birbirine benzer
yazık edersin belleğine

sabah ikilemi

sabah göğe baktım rastlantı işte
bir yanda güneş bir yanda ay
gece damlamış gündüzün içine
bir yanı bakır bir yanı kalay
boş ver sen bakma sözlerime

sabah seni andım yüreğimde
bir yanım alev bir yanım buz
renk damlamış gözün içine
bir yanı uykulu bir yanı huysuz
boş ver sen bakma yüzüme

ay sohbeti

bir gece ayla konuştum ay
gündüz de konuşurum ama gece büyülü
sözünden bir nehir döküldü avuçlarıma
nasıl oldu anlamadım
kokladı yüreğimde açan gülü

bir gece ayla oturdum ay
çünkü daha körpedir yıldızlar ülkesinde ömrü
benim çok vaktim yok zaman toprakta ağır
nasıl oldu anlamadım
avuçlarıma düştü yüzü

bir gece ayla dolaştım dünyayı ay
nasıl da nefesime işledi yolculuğun büyüsü
sehere sakladım sözünü gün herkesi çağırır
nasıl oldu anlamadım
sesimde kaldı ömrü

zamanın üçüncü adı

rengini seçmemiş bir bulut vardı gökyüzünde
anlatsam zaman daralır o yüzden susuyorum
kuğuların gözlerinden biliyorum ki gök kimsenin değil
ve rüzgar seçmiyor birini ötekinden
kolundan tuttuğunu götürüyor karanlığın içine

bir ilkesi var mı zamanın bilmiyorum ilke
kendine yeter
ama yetmiyor işte gün herkes çekiştiriyor
bir yerinden
kalan ne varsa orda burda belki ninelerin ceplerinde
cesaret kolay değil elbet cesaret yüreğe yük
ve söz sakınmıyor ağusunu kimseden
kulağına değdiğini öldürüyor sessizliğin içinde

zamanın kaç adı var ben bilmiyorum rüzgar da öyle
öğrensem yıldızlar kök salar göğsümde inan
umut var ama umut kafes örse de herkes kendine
nehirlerden anlıyorum denizlerden anlıyorum
ve yollardan
yollar ki kimseyi seçmez ötekinden
alır götürür isteyeni zamanın ötesine

sabah uykusu

gecenin yorganı açılmadan açmam gözümü
yani kapalıyken perdeler ve düşe yatmışken gökyüzü
ne tatlı sıcaktır o öyle
ne tatlı bahar
kimseler de görmez güneşi öptüğümü

uykuya doymadan açmam gözümü
yani sularım durulmamışken denizde
ve ışık damlamamışken nefesime
ne güçlü bir sihirdir o
ne içli bir söz
kimseler bilmez yıldızları gömdüğümü

su çekimine dayanamayan kaplumbağa

derin sırları var ömrün derin
ıslak gecelerin sisini demlediği
derin istekleri var görmenin
ve göğü içecek susuzluğu
yürekteki sefilin

çözmek kimin haddine düşmüş
çözülmek kimin
bir anlamı olmalı bu çekip gitmelerin
yoksa izin kalmazdı kumsalda
yoksa deryalara sığmazdı gözlerin
bir anlamı olmalı her şeyin

ay doğmadan söyle sözünü o zaman
akşama kalmasın öpmelerin
kumsal sonsuz su sonsuz
üstüne yapışmış ağırlığı derinliklerin
deniz seni çağırıyor sen denizi
bir anlamı var belli ki beklemenin

ezberi bozulmuş bilmelerin dili bağlı
bir yolu olmalıydı oysa söylediklerinin
ya gölgeler soyunmuş ellerinden
ya güneşin feri sönmüş
rastlantıya kalmış ömrün baksana
bir anlamı olmalıydı oysa her gidişin

savak

yalın ayak koştuğum çayırlara su düşmüş
yüreğim ıslak
arkların arkasında kuru gölgeler geziyor
korkuyorum
aklımda cinler periler
dudaklarım titriyor
anladım
bu gece ıslık çalmak yasak

bilmem bu işin sonu ne olacak
en çok sabahı özlüyor insan karanlıklarda
ayakta durmak zor şimdi
ayakta kalmak da
damlalarla el ele vermiş
yüzüme yalnızlığı fısıldamakta

bıraksam kendimi çözülecek dizimin dermanı
bıraksam her şey yok olacak
ama yüreğin can suyu çok
bak savaklardan sızıyor gün ılık ılık
biliyorum direndikçe ben
güneş dağlardan önce
yüzüme vuracak

uzağın unutulmuş adı

göğün yüzü herkese güler şüphesiz
güneşin ayın da öyle
benim yüzümse sevdiklerime
yüreğim küçüktür çünkü
herkes sığamaz ki içine

gecenin elleri her yere ulaşır şüphesiz
korkunun yokluğun da öyle
benim ellerim sevdiklerime
ellerim huysuzdur çünkü
durmaz istenmediği yerde

sevmeninse uzağı yakını yok
o bir ateş yanar kendinde

kura nehri kıyısında

suyun yüzüne baktım su güldü
ölümün canı kaçtı gizlice
yaşadığım son gündü
sonrası renk
sonrası
sular akıp belimi büktü

suyun ezberi varmış kaldı ellerimde
dilimde rüzgardan bir türkü
kuşlar yuva yaptı yüreğime
dışarısı sazak
dışarısı
içimde ne varsa gördü

kelebek göçü

çekilip gidiyor içimden günler
ve renklere çözülüyor sesim
ben kimin gölgesiyim
gözlerime doluşmuş kelebekler
yüzüne yabancı ellerim

herkesin ömrü kendine bilmece
peki ben yolumu nasıl seçeyim
bulutlar ağlıyor öksüzlüğüme
sular içimde kaynıyor
ben nerelere gideyim

bahar da göç ediyor bahar da gelenler de
dağların ardında kalmış turna sesleri
dilime yapışmış bırakmıyor ecel
ve göğsümde yanıyor ay
yaşamadım ki nasıl öleyim

arkada kalan

kim nereye giderse gitsin eksik gider
ömür yetmez kimseye
ben eksiği görenlerdenim
yürekteki eziği de
gözdeki nemi de
havalandığında leylekler
çocukluğu ölür herkesin

hangi yaşın ağırlığı yok ki
darağacına asılı gülüşleri gençlerin
ben ağırlığı çekenlerdenim
dizlerim de öyle
yüreğim de
sustuğunda anneler
aklına ölüm gelir herkesin

kim ne söylerse söylesin
ben bilmeyenlerdenim
başım önümde susar giderim
ihtiyarlığım da gider
gençliğim de
üstüne atıldığında toprak
farkı yok ki kimsenin

tarihçi komada

küf kokan kamburunu sarmış paltosuyla
sakalından sızıyor kanlar mendili kirli
konuşmayı becerse beğenmez kimseyi
mırıldanıp duruyor kendince işte
sayıklıyor olmalı belli ki

bilgeler taşına adını yazdıracak aklı sıra
bu yüzden dayanamıyor ışığa kapalı perdesi
sanırsın ki ona emanet zamanın sihri
kralların sümüğünü gül yapmış oysa
koklayıp duruyor karanlık odasında

eskiye tapınmaktan başka var mı bir dini
kıblesi şaşmış çanı kırık
kendini ne sanıyor bu ne şaşkınlık
rütbeler veriyor ölülere durduğu yerden
tanrı bile değiştiremezken geçmişi

dinleme çocuk sen onu gel biz körebe oynayalım
güneş kendince doğar nasılsa dinlemez kimseyi
ne hükümdarlar geldi geçti ne filozoflar
tarihçi de geçer elbet tarih de
sen de geçersin bir gün yağmurlar gibi

sakallıya methiye

az bekleyin konuşacağım
içimde susan bir gölge var dilim tutuk
nasıl da kıyıyor uykulara sabah nasıl da insafsız
az sabredin diyorum
herkesin yüzün benden donuk

olmadı siz konuşun duvarlar sarsın sözlerinizi
olmadı siz tutunun ışığa da
ben karanlıkta kalayım

zaten sakalımda kuşlar yuva yapmış yapsınlar
helal olsun
çocuklar ad takmışlar ellerime bir bir
aynalara tutulmuş kirli yüzüm
bütün suçlar benden bilinir

az bekleyin söyleyeceğim sizin de falınızı
kaldıracağım perdelerinizi çıplaklığınız
dağılacak sokağa
deliler korkmaz merak etmeyin gülmekten
az bekleyin siz
aklınızı alacağım olmadık yerlerden

isterseniz hemen saklanın duvarlar örün dört bir yana
olmadı su dökün sokaklara
ben yine geleyim

zaten sudan daha fazla neyim
akıp giderim her yerde bir eğim
sakalıma tutunmuş yetimler de
ben hepsini çocuğum bilirim

son dalga

zamanın ayarı bozuk akşam desem akşam değil
kendimi bulduğum renkteyim yani şarap rengi
denizin şarkısını söylüyor kayalar gönlünce
dilini ezberliyorum ben de sessizliğin
ömrüm çekilip gidiyor dalgaların peşinde

bu mevsimin bir adı yok tadı var mayhoş
içip içip sarhoş oluyor bulutlar yüzümde
koşup duruyorum peşlerinde şişiyor dilim
bildiklerimi unutuyorum soruldukları yerde
beyaz bir martıya dönüyor ellerim

böyle giderse sabahı unutabilir gözüm
saatini kuruyorum bu yüzden yüreğin
ömrüm kalıyor sahilde bir yerde
gölgemi toplayıp çıkıyorum yola
dalgalarda parçalanıyor düşlerim

akşam yanığı

akşam dağlara birikince mor mor
eksiliyor insanın yüreği
anlamak zor anlatmak zor
yalnızlık büyüyor söz arasında
konuşmak susmak zor
ne oluyorsa akşamlar da oluyor

sen daha gençsin bilmezsin zorluğu
omzunda bahar gezersin yol yol
ömür dediğin kör bir düğüm
bağlamak zor çözmek zor
kimin yolunu kesmedi ki ölüm
aramak zor bulmak zor

bir kuş doğmuştu koynumda sabah
o da uçtu bulutlara kanarak
akşam birikti gözlerimde mor mor
dağlardan uzak güneşten kor
pişman herkes söylediklerine şimdi
yaralar akşamlarda kanıyor

kara nasihat

bak çocuk
anlaman gereken şeyler var
öyle her şeye karışılmaz her şey duyulmaz
sonra görünmez kazalar gelir başına
bakmazlar da gözünün yaşına

sonra meraklı olman da hoş değil
soru sorman da
efendim neden en çok çalışanlar yoksulmuş
neden bazıları şanslı doğuyormuş
sana ne
sen oyununu oyna

bak çocuk
bilmen gereken şeyler var
ulu orta söylenmez öyle her şey
kral çıplak falan dersin sonra
uykusu kaçar üniformalı adamların
biber sürerler dudağına

taş üstüne yel

yel bilmez yapraktaki sevinci
o kendindedir kendi eğiminde
geride kalan sessizlik geride kalan
kendini yer bekledikçe

anlamlar arama anlamlar boş
her şey gelip geçer gözlerinden
dünya sarhoş

söz bilmez dudaktaki sevinci
o kendindedir kendi eğiminde
geride kalan bilgelik geride kalan
dile gelir son nefesinde

kaderini silen göçebe

yüzünü alıp gittiğinde mevsimler silindi gökyüzünden
nasıl bulacaklar yolu körpe bulutlar bilmem
daha önce de düşmüştü yıldızlar yüreğimden
daha önce de
renkleri dökülmüştü çiçeklerin gözlerimden
bu yüzden sesini sildim
ve soluğunu değdiği yerlerden

insan alışır her şeye insanın mayası su
kör kuyularda bile yaşar şehirler kör kuyusu
ben de yaşardım elbet duvarlar örtüp üstüme
seherde yüzün vurmasa eğer gökyüzüne
bu yüzden erkenden asıyorum güneşe tenimi
ve topluyorum gölgemi pencerelerden

yüzünü alıp gittiğinde türküler silindi ezberimden
nasıl dillenecek çocuklar beşiklerde bilmem
daha önce de kanamıştı yüreğim daha önce de
çözülmüştü düğümlerim baktığın yerlerden
bu yüzden gülüşünü sildim
ve kaderimi yazıldığı defterden

luviyalı maliya

efsunlanmış nehirlerde arzava'nın kuşları
tünüyorlar gözlerime kirpiklerim düşmüş
yüreğimden silmiş tanrılar zamanı
maliya maliya nehir sözlü maliya
bir büyü yaz da çözülsün düğüm
kuşlar haberi kapılarda düşürmüş

bu beddua ne ağırmış bu beddua ne paslı
bütün yıldızlar yüreğime gömülmüş
eteklerine saklamışsın tapınakları
maliya maliya nehir gözlü maliya
yüzüme üfle de nefesim dönsün
yazgı sevilmedikçe körmüş

arzava'nın büyücüsü salmış kuşlarını
yetişemedim ayaklarım toprağa gömülmüş
sokağa atmışlar yaşlı kadınları
maliya maliya şimşek elli maliya
ışığa çevir de açılsın gözüm
insan ölmeden önce tanrıyı görürmüş

dünyalık

görünür yerlere astım yüzümü
unutmayayım diye sabahları sokağa çıkmadan
bir dalgınlık var üstümde hem de öyle böyle değil
bu yüzden bildik sözcükleri topluyorum dilime
susacağım meraklanmayın akşam olmadan

ben de hazır değilim elbet soğuk toprağa
kuşların göçmeye hazır olmadığı gibi
bir alınganlık var ama üstümde sizlere afiyet
baharı saklıyorum dudağımda gizli gizli
çiçekler kokluyorum rüzgar duymadan

tanık yoksa yaşanan da yok
bunu bilir herkes yalnızlık diyarında
bu yüzden gözlerimi bulutlara astım
son kez göreyim isterim sevdiklerimi
anılarımı toplayacağım sonra ardından

görünür yerlerde durun siz de ne olur
unuturum bakarsınız yüzünüzü insanlık hali
üstelik bir dalgınlık var üstümde öyle böyle değil
izlerimi siliyorum bu yüzden yavaş yavaş
düşebilsin diye dünya beni kendi hesabından

parkta ikindi

ne gün bitti ne geceden haber var
vakti nazik bir yerindeyim ömrün
kuşlar uçup gitmiş kimsesiz ağaçlar
karlar yağıyor şimdi can evime
kış tanımazken deli gönlüm

suya atmışlar yüzümü artık bakamam
suskunum taşlar kayalar kadar
görmüyor artık gözüm eskisi gibi
tünemiş sırtıma ikindi kalkmıyor
duvarlarda bile izi kalmamış sözün

biliyorum ama bilmenin faydası yok
öğüt verme boşuna dinledim kulağım kadar
zamanın kökü çürük kırılmış taze sürgün
ne güneş battı içimde ne geceden haber var
eteğime sarılmış bitmiyor ömrüm

açık hava

söylediğim her şeyi unut gitsin
sağlıktır çünkü unutmanın kendisi
zamanın birinde der masalcılar
ben zamanın dışında diyorum ama
eksilmesin diye kimsenin sevmesi

sevdikçe eksilirmiş insan gün gibi
bir çeşit delilik işte
deliler kendinden kaçar der hekimler
ben kendime sığınıyorum çokça
garip oluyor insanın kendine gelmesi

söylediğim her şeyi unut gitsin
açık havada söylendi çünkü bunlar
nerelisin diye soruyor tanışanlar
ben içeride misin diye soruyorum onlara
zor oluyor çünkü kapılardan girmesi

şiiri toprağa veren şair

toprak titriyor gece titriyor gök beyaz
sözcükler kırık düşünce param parça
dalgaları boğulmuş denizin öfkesi kıyıda
toprak titriyor ışık titriyor can titriyor
güneşin elleri üşüyor biraz

kan kokmuyor da kan tutuyor ayaz
yollar çatlak çatlak söz düğüm düğüm
evler demirlerini kusuyor evler kanıyor
toprak titriyor gece titriyor kefen beyaz
döküldü yıldızlar çıplak kaldı gök o yaz

sözcükler kırık kırık düşünce param parça
ömür toza boğuluyor ömür dakikadan az
yazgı silik su silik şehirler enkaz
yüreği kanayan şair
gel de şimdi şiir yaz

ölümün belleği

yıldız tenindendir yürek yazılan kalır
herkes adını öldükten sonra alır

aydili